

Betydningsfuldt kinesiske månedsmagasin om udenrigspolitik udgiver artikel af EIR's Bill Jones

25. feb., 2017 – *China International Studies*, en engelsksproget publikation fra Kinesisk Institut for Internationale Studier, som arbejder under det Kinesiske Udenrigsministeriums regi, udgav i deres januar-februar 2017 udgivelse (nr. 62) en artikel af EIR's Bill Jones, med titlen, »Bælt & Vej-initiativet – Kortlægning af en ny kurs for menneskeheden«.

I artiklen gennemgår Jones 'Bæltet & Vejens' historie og bemærker Helga Zepp-LaRouches og Schiller Instituttets arbejde i begyndelsen af 1990'erne for at promovere projektet med den Eurasiske Landbro efter Sovjetunionens fald, og som førte frem til konferencen i 1996 i Beijing, der blev sponsoreret af det Kinesiske Ministerium for Videnskab og Teknologi. Jones nævner også arten af dirigistisk politik, i Hamiltons tradition, som Kina (og andre asiatiske lande) har benyttet til at gennemføre sin strategi for udvikling. Jones diskuterer også finanskrisens art i løbet af de seneste to årtier, hvor verden blev sat på en nedadgående kurs, som blev vendt omkring af Kinas lancering af 'Bæltet & Vejen' og oprettelsen af nye finansinstitutioner, som Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Ny Udviklingsbank ('BRIKS-banken').

Jones bemærker, at Kinas udvikling og den fortsatte udvikling af lande som Rusland og Indien, har skabt en situation i verden, hvor USA's traditionelle rolle som en »verdensleder« har ændret sig og skabt et behov for en ny form for global styrelse. Idet han skitserer udviklingen af finanskrisen og

G7's manglende evne til at løse den, viser han, hvordan det blev nødvendigt at samle en bredere gruppe af nationer for at tackle denne krise. Dette var oprindelsen til G20, der under deres seneste møde, med Kina som vært, vedtog et program for eliminering af fattigdom på globalt plan. Post-Bretton Woods-strukturen er slut, skriver Jones, og der er derfor behov for at skabe en økonomisk verdensorden af en anden art.

Han bemærker Kinas vægt på en win-win-situation, der, idet den kommer fra en anden, kulturel matrix, ikke ønsker at videreføre geopolitikkens gamle nulsumsspil.

Artiklen slutter med et citat af Konfucius,

»Det overlegne menneske er sig retfærdighed bevidst, det underlegne menneske er sig fordelagtighed bevidst«.
(Kursivering red.)

Jones skriver: »Bælt & Vej-initiativet handler, på et dybt plan, om spørgsmålet om 'retfærdighed' inden for økonomiske anliggender, og som karakteriseres af præsident Xis uophørlige understregning af 'Bæltet & Vejens' fremtræden som et 'win-win'-samarbejde. De regionale projekter udvikler sig således til at blive en verdenslandbro, skriver han, og den nye Trump-administration, med sin vægt på byggeri af infrastruktur i USA, kunne meget vel udvide Bælt & Vej-perspektivet til at omfatte Nordamerika, som således ville være til fordel for USA selv, og for verden.«

Foto: EIR-korrespondent, og leder af EIR's Washington-kontor, Bill Jones, her som taler ved en konference i World Forum of China Studies, november, 2015.

Tom Gillesbergs åbningstale ved koncerten, »En musikalsk dialog mellem kulturer«, København, 17. feb., 2017

Vi mener, at dette er en tid, hvor alle må tænke på, hvordan de kan bidrage til at opbygge disse globale alliancer, til at opbygge denne politik for menneskehedens fælles skæbne, og formålet med denne koncert er således at gøre dette inden for et meget vigtigt område, der undertiden overlades lidt til sidelinjen; og det er det kulturelle område. For, ingen stor opdagelse, ingen stor videnskab, ingen udvikling kan finde sted, hvis der ikke er uddannede mennesker, der i sig har et billede af mennesket, der fortæller dem, at menneskeheden kan blive til noget langt bedre, end den i øjeblikket er. De har gennem kultur uddannet deres intellekt, deres humane følelser, så de har kunnet blive forskere, kunnet erobre rummet, som vi netop nu ser det; kunnet konfrontere de store udfordringer, menneskeheden står overfor.

Deres excellencer, medlemmer af diplomatiet; mine Damer og Herrer: Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, og jeg er, sammen med Jelena Nielsen fra Russisk-Dansk Dialog, vært for i aften.

Koncerten er arrangeret af Schiller Instituttet; Russisk-Dansk Dialog; Det Russiske Hus og Det Kinesiske Kulturcenter. Vi vil gerne takke medsponsorerne og Det Russiske Center for Videnskab og Kultur for velvilligst at stille deres hus til rådighed for aftenens koncert, samt de mange kunstnere, der frivilligt har stillet deres indsats til rådighed for at gøre denne aften til en rig dialog mellem kulturer.

To praktiske meddelelser: efter det første nummer kommer der ekstra stole, nogle af jer kan sidde på; det andet er, at jeg gerne vil have, at alle slukker for deres mobiltelefoner.

Vi lever i øjeblikket i virkeligt interessante tider; Schiller Instituttets stifter og internationale præsident, hustru til Lyndon LaRouche, Helga Zepp-LaRouche, sagde for nylig, at det globale, strategiske billede er meget dynamisk, flydende, lovende og farligt, alt sammen på én gang. På den ene side har vi stadig denne uhæmmede konfrontation, med deployering af tropper mod de russiske grænser og andre konfrontationspolitikker, der stadig finder sted og stadig ikke har forandret sig. Vi har ligeledes et globalt finanssystem, der, hvornår, det skal være, vil bryde sammen i den næste, store krise, der sandsynligvis vil blive langt større end det, vi så i 2008. Men samtidig har vi fået en ny præsident i USA, Donald Trump, der både i sin kampagne og i det, vi hidtil har set, har annonceret, at der vil komme forandring i USA's politik, og at, med ham som præsident, ønsker USA at genoprette normale bånd til Rusland, til Kina og til andre nationer i verden, baseret på en politik for genopbygning af USA, men at dette ikke står i modsætning til en genopbygning af hele verden.

Samtidig har vi et momentum, der er blevet opbygget i en rum tid, med især den kinesiske drivkraft med Bælt-og-Vej-initiativet, og som i øjeblikket er engageret i mindst 70 nationer i hele verden, i en politik, som vi for årtier siden lancerede under navnet 'Fred gennem udvikling'. At, samtidig med, at man har økonomisk udvikling, så har man også grundlaget for samarbejde og varig fred.

Vi befinder os altså i en tid, hvor alt kan ske. En masse mennesker er flippet ud over dette; de ved ikke, hvad dagen i morgen vil bringe. Men vi ser dette som en stor mulighed for forandring, og vi kunne meget vel stå ved et punkt, hvor vi kan få USA til at tilslutte sig indsatsen fra så mange andre nationer, som Kina, som Rusland, som Indien og mange andre

nationer med dem, der samarbejder om hele menneskehedens fælles skæbne; og hvis USA tilslutter sig denne indsats – samt naturligvis også Danmark og de europæiske nationer tilligemed – så står vi pludselig i noget, der uden enhver tvivl vil blive den største epoke i menneskehedens historie. For vi vil pludselig blive i stand til at få en verdensomspændende renæssance, der omfatter hele planeten på samme tid – noget, der aldrig tidligere har fundet sted i menneskehedens historie.

Vi mener, at dette er en tid, hvor alle må tænke på, hvordan de kan bidrage til at opbygge disse globale alliancer, til at opbygge denne politik for menneskehedens fælles skæbne, og formålet med denne koncert er således at gøre dette inden for et meget vigtigt område, der undertiden overlades lidt til sidelinjen; og det er det kulturelle område. For, ingen stor opdagelse, ingen stor videnskab, ingen udvikling kan finde sted, hvis der ikke er uddannede mennesker, der i sig har et billede af mennesket, der fortæller dem, at menneskeheden kan blive til noget langt bedre, end den i øjeblikket er. De har gennem kultur uddannet deres intellekt, deres humane følelser, så de har kunnet blive forskere, kunnet erobre rummet, som vi netop nu ser det; kunnet konfrontere de store udfordringer, menneskeheden står overfor.

Vi mener således, at det er yderst passende, at vi har en dialog mellem kulturer; at vi, i stedet for at se andre kulturer, andre nationer og andre folkeslag som en trussel, ser det som en utrolig berigelse. Og at alle nationer fremdrager den bedste kultur, de bedste højdepunkter, de bedste bidrag, som de har at skænke menneskeheden, og gør dette tilgængeligt for verdens øvrige nationer samtidig med, at de modtager de bedste af alle disse kulturers skabelser retur. Og når det sker, så, som mange af jer ved, var dette i vid udstrækning, hvad den Gamle Silkevej drejede sig om; jo, der var handel, men der var også kulturel og videnskabelig interaktion, som i realiteten fik langt større konsekvenser

end selve handelen. Det er præcist, hvad der nu må ske med dette store projekt, Kinas Bælt-og-Vej-initiativ, som resten af verden nu er ved at tilslutte sig.

Jeg håber således, at I vil nyde aftenens koncert, og jeg håber, at I vil se det som et bidrag til at få denne dialog mellem kulturer i gang, og at det er noget, vi vil komme til at se meget mere af på alle niveauer.

[Se videoen her.](#)

Dette er et historisk øjeblik, hvor vi kan ændre verden og historien.

Opfordring til International aktionsdag 23. februar.

Af Helga Zepp-LaRouche

Det er, hvad denne aktion faktisk handler om: Hvordan kan vi optrappe denne kamp for grundlæggende set at skabe en situation, hvor Trump, når han holder sin Tale om Nationens Tilstand (28. feb.), inkluderer Glass-Steagall, den ægte Glass-Steagall, og ikke en eller anden udvandet 'ring-fencing' (intern bankopdeling), en Volcker-regel, eller noget som helst andet.

Dette er alt sammen ekstremt vigtigt, for vi vil udgive et

dossier om Soros, der præcis viser, hvorfor dette apparat, der laver kupforsøget imod Trump-administrationen, er nøjagtig det, man gjorde i Ukraine; og jeg beder jer om at deltage i en aktionsdag den 23. februar, som er treårsdagen for kuppet i Ukraine, Maidan, der førte til kuppet. Og jeg beder jer også om at være med til at udsende viden om, hvad Soros-apparatet er, der står bag dette kup i USA.

Det følgende er Helga Zepp-LaRouches indlæg fra LaRouchePAC Internationale Webcast, den 17. februar. (Se hele webcastet)

Lad mig sige godaften til jer alle. Det er en glæde at kunne tale med jer. Jeg vil tro, de fleste af jer så præsident **Trumps pressekonference** i dag, der helt åbenbart beviser, at dette er en meget aktiv og fyrig person, der ved, hvordan man håndterer en uregerlig medieflok. Jeg syntes, det var ret morsomt, og jeg nød at se i hvert fald et par minutter af det, for det viser, at dette virkelig er et meget interessant øjeblik i historien. For han sætter sig ikke bare ned og accepterer, at der rent faktisk er et kup i gang imod ham. Jeg mener, at dette er meget alvorligt. Det gamle establishment, det neoliberale, neokonservative, unipolære verdensetablissement, både i USA og Europa, er *fuldstændig* fra koncepterne. De vil ikke acceptere den kendsgerning, at Trump blev valgt, og de er helt åbenlyst involveret i et forsøg på at få Trump ud af Det Hvide Hus. I al fald, enten et kup, et militærkup, som der er blevet talt om, en rigsret, eller værre endnu, som chefredaktøren for den tyske, liberale avis, *Die Zeit*, sagde på et talk show; han sagde: »Mord i Det Hvide Hus«. Jeg mener, det er fuldstændig skandaløst, at chefredaktøren for den såkaldte mainstream-avis siger sådan noget.

Men det, der foregår, er meget alvorligt. For de har indsat George Soros, der ikke er andet end et instrument for Det britiske Imperium; og George Soros, der er opfinderen af, eller finansmanden bag, konceptet med 'farvet revolution', med andre ord, manden, der finansierer alle former for

borgergrupper, NGO'er, og andre grupper, for, hvordan man fremkalder regimeskifte. De har været involveret i dette i størstedelen af tiden efter Sovjetunionen, i mange lande i Østeuropa; i Ukraine i 2004, med den Orange Revolution; i Georgien med Rosenrevolutionen; og senere, det Arabiske Forår; de forsøgte en Hvid Revolution i Rusland, der slog fejl; de forsøgte den såkaldte Gule Revolution med gule paraplyer i Hongkong imod Kina, der slog fejl. Det, vi i øjeblikket ser i USA, er præcis den samme form for organisation, finansieret af Soros, og den har virkelig til formål at omstøde dette valg [af præsident Trump]. Det er meget alvorligt.

Og hele den historie med, at det var Rusland, der 'stjal' det amerikanske valg, er selvfølgelig fuldstændig latterlig. Det var Hillary, der helt på egen hånd tabte valget. Hun talte om mennesker i det amerikanske midtvesten og rustbæltet, om de såkaldte »ynkværdige«, om de mennesker, der »ikke klarede det«. Det var disse mennesker, der stemte på Trump. Det, som dette etablissement absolut nægter at se, er, at det var *deres* politik for neoliberalisme, for skabelse af krig i Mellemøsten, baseret på løgne, i Irak, Afghanistan, Libyen og Syrien – hvilket er årsagen til, at vi har en gigantisk flygtningekrise i Europa; denne flygtningekrise var ikke årsagen til, men udløseren af Brexit, Storbritanniens udtræden af EU. Og mere fundamentalt; det var dette udsnit af den britiske befolkning, som følte, at de ikke længere blev repræsenteret af den Europæiske Union, og det var grunden til, at de ville ud. Det var i princippet nøjagtig samme grund til, at folk i USA ikke ville have Hillary, men stemte på Trump.

Hvis man ser på det fra et strategisk standpunkt; se ikke på det ud fra den interne, amerikanske situation, som i øjeblikket er meget polariseret. Se på massemedierne; aldrig har vi set et sådant hysteri i vores levetid. Så se ikke på det ud fra et internt, amerikansk standpunkt; se først på det ud fra et strategisk standpunkt. Og ud fra dette standpunkt kan man sige, at, alt imens Trump helt sikkert gør nogle ting,

der ikke er perfekte; men det vigtigste spørgsmål er, at Trumps valgsejr betyder en mulig løsning på faren for krig. Hvis det var fortsat med Obama og Hillary, ville vi nu stå på en kort lunte til Tredje Verdenskrig, fordi hele inddæmningen af Rusland, af Kina, hele ideen med flyveforbudszoner over Syrien, på meget kort sigt ville have bragt os frem til en konfrontation med Rusland og Kina.

Trump's første aktiviteter af diplomatisk art er meget, meget positive, for han havde gode ordvekslinger med Xi Jinping, den kinesiske leder, og han karakteriserede diskussionerne som ekstremt venskabelige, ekstremt varme; og kineserne gav udtryk for den samme mening efter telefonsamtalen for et par dage siden.

Dernæst var der den japanske premierminister Abes besøg i USA, og de aftalte massive investeringer fra japanske selskaber i infrastruktur i USA; og Kina tilbød ligeledes at investere massivt i genopbygningen af den amerikanske infrastruktur. Trump havde jo lovet at investere \$1 billion i USA's infrastruktur, men ser man på den amerikanske infrastrukturens faktiske tilstand, så kan alle ganske klart se, at \$1 billion ikke rækker. Kinesiske eksperter har sagt, at der behøves \$8 billion, og Kina ville være villig til at investere en meget stor del af dette; og tilsammen ville Kina og Japan være i besiddelse af den fornødne industrielle kapacitet til at genopbygge den amerikanske infrastruktur på en meget effektiv måde, og på kort tid.

Den indledende korrespondance mellem Tillerson, den nye, amerikanske udenrigsminister, og den russiske udenrigsminister Lavrov, der i dag mødtes i Bonn i forbindelse med G20, er ligeledes omhyggeligt, forsigtigt positive tegn på, at de mener, de kan arbejde sammen, og de ting, der skal overvindes, er selvsagt enorme, men dette er positive første skridt.

Ser man på det strategisk, så har USA's Trump-administration sagt, at de ikke er modstandere af Japans bestræbelser på at

få gode relationer med Rusland. Premierminister Abe var i Rusland; han vil besøge Rusland yderligere to gange i år. Putin besøgte Japan i december. De samarbejder nu økonomisk om at udvikle Kurilerne, de såkaldte nordlige territorier; og Abe ønsker at underskrive en fredstraktat med Rusland i løbet af sin embedstid, dvs., inden for de næste par år.

Hvis USA har en positiv holdning over for Ruslands forbedring af relationerne med Japan, og hvis USA samtidig har lovende tegn på at forbedre relationerne med Kina, og Rusland og Kina arbejder rigtig godt sammen; og hvis USA dernæst kommer til en positiv aftale med Rusland, så har vi det! Så vil vi, for første gang i – jeg ved ikke hvor længe, måske for første gang i historien, nogensinde – så har vi muligheden for at rette op på relationerne mellem denne verdens stormagter, og vi har en reel mulighed for at eliminere faren for krig for altid.

Dette er ekstremt vigtigt, for hvad er vigtigere end menneskeslægtens eksistens og perspektivet om at eliminere krig for evigt! I de termonukleare våbens tidsalder kan krig ikke længere være en måde at løse konflikter på.

Så dette er alt sammen meget positivt. Og Lyndon LaRouche, min mand, havde en meget positiv holdning til alle disse udviklinger, da han i løbet af de seneste dage blev briefet om dem. Han sagde, »Lad være med at gå i panik, lad være med at falde for massemediernes dækning. Det går alt sammen i en meget positiv retning.« Jeg mener, at der absolut er god grund til optimisme; og måden, hvorpå Trump responderer til dette kupforsøg; han siger, at det er efterretningssamfundet, der lækker klassificeret information til medierne; de deler det ud som slik, og der bør indledes en undersøgelse for kriminelle aktiviteter mod dem, der gør det. Og det er præcis den rette holdning.

Dette er et stort slag, for Trump-administrationen er selvsagt endnu ikke kommet på plads – mange udnævnelser [til regeringsposter] hænger stadig i luften, og nogle af dem er

selvsagt problematiske, inklusive den meget store repræsentation af Wall Street, hvilket er et problem.

Det er derfor ekstremt vigtigt, at vi optrapper denne kampagne. Der finder en masse bevægelse sted i Kongressen. Vi så senator Cantwells tale, hvordan hun modsatte sig Mnuchin til posten som finansminister. Der foregår en masse bevægelse.

☒ Der er diverse medlemmer af delstatskongresserne, der implementerer ikke alene resolutioner for Glass-Steagall, men i realiteten det, der er Lyndon LaRouches Fire Love: først og fremmest Glass-Steagall; for det andet, en nationalbank (statsejet bank) til udstedelse af kredit; for det tredje, et kreditsystem, og for det fjerde, en forøgelse af arbejdskraftens produktivitet gennem at fokusere på opnåelse af fusionskraft og rumteknologi, på basis af internationalt samarbejde. For, det er nødvendigt at forøge produktionsapparatets og arbejdskraftens produktivitet. Der er mange delstats-kongresser, jeg tror seks eller syv på nuværende tidspunkt, der har vedtaget disse **Fire Love**.

Det er, hvad denne aktion faktisk handler om: Hvordan kan vi optrappe denne kamp for grundlæggende set at skabe en situation, hvor Trump, når han holder sin Tale om Nationens Tilstand (28. feb.), inkluderer Glass-Steagall, den ægte Glass-Steagall, og ikke en eller anden udvandet 'ring-fencing' (intern bankopdeling), en Volcker-regel, eller noget som helst andet.

Dette er alt sammen ekstremt vigtigt, for vi vil udgive et dossier om Soros, der præcis viser, hvorfor dette apparat, der laver kupforsøget imod Trump-administrationen, er nøjagtig det, man gjorde i Ukraine; og jeg beder jer om at deltage i en aktionsdag den 23. februar, som er treårsdagen for kuppet i Ukraine, Maidan, der førte til kuppet. Og jeg beder jer også om at være med til at udsende viden om, hvad Soros-apparatet

er, der står bag dette kup i USA.

Jeg vil lade det være godt med disse indledende bemærkninger, så I kan sige, hvad I vil, og dernæst kan vi diskutere det. Men jeg kan forsikre jer om, at [det drejer sig om] kampen i USA nu, for ikke alene at beskytte Trump-administrationen mod at blive kuppet og afsat, men for rent faktisk at sikre, at det potentiale, som denne administration repræsenterer, bliver implementeret. For muligheden for, at USA går i samarbejde med Kina, går med i Silkevejen, ikke alene ved at forlænge Silkevejen ind i USA gennem infrastrukturbyggeri, men ved også at samarbejde med Rusland og Kina i andre dele af verden. For eksempel i Mellemøsten, hvilket kun disse magter i fællesskab kan præstere; eller om industrialiseringen af Afrika, som Kina allerede har indledt med mange, mange spændende projekter. Japan er involveret; Indien er involveret, og vi må få USA til at gå med i det, som FN netop har kaldt »menneskehedens fælles fremtid i Afrika«.

Ale disse store nationer må bringes til at arbejde sammen for hele civilisationens almene vel, og dette er inden for rækkevidde. Dette er meget spændende. For jeg mener, at vi står ved øjeblikke i historien, hvor, hvis folk har en god plan, så kan de ændre verden, og de kan ændre historien.

**»Nu har menneskeheden
muligheden for at blive
voksen«**

Af Helga Zepp-LaRouche. Tale ved Schiller Instituttets konference i Manhattan, New York, 4. februar, 2017

I stedet for at træne en meget mistænkelig og tvivlsom libysk kystvagt til at holde flygtningene tilbage i Afrika, ville det så ikke give bedre mening, hvis de europæiske nationer gik sammen med Kina og andre, som Japan og Indien, der allerede er involveret i Afrika, om udviklingen af det afrikanske kontinent?

Præsident Xi Jinpings formulering, at det, vi må bygge, er et fællesskab – et samfund – for menneskehedens fremtid, baseret på win-win-samarbejde, er præcis måden at se dette på. Dette er ikke et nulsumsspil, hvor én nation vinder, og de andre taber; men det er derimod et nyt perspektiv, hvor alle lande på denne planet kan arbejde sammen for alles fordel.

Download (PDF, Unknown)

Hvis Trump slutter USA til Kinas Nye Silkevej,

vil han huskes som en af historiens store ledere

Leder fra LaRouchePAC, 5. februar, 2017 – Alle medlemmer bør i dag lytte til vores nationale aktivistbriefing (pr. telefon), så vel som også til **Helga Zepp-LaRouches tale** på Manhattan-konferencen lørdag, og især **hendes kommentarer efter dr. Patrick Hos tale**, hvor hun foreslår en international konference for i dybden at adressere de historiske misforståelser i Kina og Vesten omkring den anden parts sande, storslåede kulturer. Lige såvel som briterne løj vildt om arten af den konfucianske kultur til den vestlige verden, så arbejdede de samtidig flittigt for at inducere kineserne til at tro, at den degenererede, britiske imperieideologi var den vestlige tankegangs karakteristiske ideologi.[1]

I søndags understregede Lyndon og Helga LaRouche, at den afskyelige »farvede revolution«, der føres imod den nye Trump-regering, både i USA og i Europa, må afsløres som de britiske/Obama-ondskab, som den er, men at man ikke behøver blive dér, og slet ikke blive trukket med ind i de fabrikerede, splittende debatter, der faldbydes i pressen. Befolkningen har fået en brat opvågning – det, Renée Sigerson kaldte en »optøning« fra 16 års intellektuel dybfrysning – både gennem det økonomiske og kulturelle sammenbruds virkelighed, men også gennem valget af en person, der afviser krig – både krige for regimeskifte og global krig med Rusland – så vel som også den perverse »offentlige mening«, der repræsenteres af mainstream-medierne, og det 'grønne' vanvid, der bruges til at retfærdiggøre globalisering (læs: Det britiske Imperium) og sammenbruddet af industri i indland og udland.

Dette er et historisk øjeblik for revolutionært, kreativt lederskab

– det øjeblik, for hvilket Lyndon LaRouche opbyggede denne organisation. Der er ingen tid til frygt eller forkrøblende bekymring over, hvad »de« kunne gøre. Som Lyndon LaRouche i dag sagde: »Ikke bekymring, bekymring, bekymring, men win, win, win.«

[1] Se: »The British Role in the Creation of Maoism«, http://www.larouchepub.com/eiw/public/1992/eirv19n36-19920911/eirv19n36-19920911_048-the_british_role_in_the_creation.pdf

»Amerika først« – eller et fælles hjem for menneskehedens fremtid?

Af Helga Zepp-LaRouche

Alternativet til globalisering à la amerikansk, dvs. et system, der er til fordel for det internationale finansoligarki på bekostning af Det almene Vel, er ikke et tilbagefald til en ren nationalstatspolitik. Menneskehedens universalhistorie har for længst nået et punkt, hvor kun et helt nyt paradigme kan være vejen til det næste trin i evolutionen. Dette Nye Paradigme må prioritere menneskehedens fælles interesser og udgå fra ideen om Én Menneskehed med en fælles fremtid, som imidlertid aldrig må stå i modsætning til interesserne hos menneskeheden som helhed. Dette Nye Paradigme må adskille sig lige så tydeligt fra globaliseringens aksiom, som den moderne tid adskilte sig fra middelalderen.

GDE Error: Requested URL is invalid

Det næste stadium i menneskets evolution

Leder fra LaRouchePAC, 19. januar, 2017 – De næste dage vil se mange revolutionære udviklinger, kvalitativt nye udviklinger, der ikke ligner noget som helst andet, som tidligere er set i menneskehedens historie. Men én ting ved vi, som allerede er uundgåelig og ubestridelig. *Deres system er færdigt.* Det er forbi, og kommer aldrig tilbage. Jo, de kan lave ballade, som de netop gør. De kan lave et blodigt rod, hvis de får lov – men de vil aldrig være i stand til at bringe dette system tilbage fra graven. Gud ske tak og lov, at vi er færdige med det, for altid.

Så snart, vi kendte resultatet af præsidentvalget, sagde Lyndon LaRouche, at det ikke var USA, der havde afvist Hillary Clinton, Barack Obama og alt, hvad de stod for – det var hele verden, der havde afvist dem. Det var et globalt fænomen. Uanset, hvad Angela Merkel måtte mene, så havde verden fået nok af deres myrderi og udplyndring – af Det britiske Imperiums uforskammethed og hybris igennem tre århundreder. Verden havde besluttet at lade dem tilbage i mudderet, og gå videre. Videre til det næste stadium i menneskehedens evolution, som allerede er begyndt.

Det næste stadie i evolutionen er et helt, indbyrdes forbundet kompleks – moralsk, fysisk, psykologisk og videnskabeligt – alle disse aspekter tæt sammenvævet, som det altid har været i Lyndon LaRouches tankegang. Ét ord for dette nye stadium af vor arts evolution er det »Nye Paradigme«. Det Nye Paradigme, hvor, som Helga Zepp-LaRouche så mindeværdigt har sagt det, »vi bliver virkelig menneskelige«. Dets nye »platform« for økonomisk udvikling inkluderer Verdenslandbroen, som hr. og

fr. LaRouche for første gang lancerede som en idé for omkring tredive år siden, og som nu er i færd med at blive virkeliggjort under lederskab af Kina og Putins Rusland.

Med seneste nyt-udviklinger, der vælter frem for hver dag, der går, er projektet for Kra-kanalen igennem Thailand, som Lyndon LaRouche har kæmpet for siden 1980'erne, pludselig kommet tilbage på toppen af dagsordenen. Det forestående nummer af *EIR*, dateret den 27. januar, vil citere ham fra et interview i Singapore-avisen *Fortune Times* fra 2014, om Kra-kanalen:

»Opdel Øst- og Sydasiens maritime område i tre hovedkategorier: Kina, en gigant; Indien, en gigant; og så den maritime forbindelse, i hele Sydøstasiens maritime områder. Tilføj indvirkningen af sådanne tre-i-én maritime og relaterede forbindelser, til de fysisk-økonomiske relationer til de amerikanske kontinenter mod øst, og til Mellemøstens underside og Afrika. Så kommer udviklingen af Kra-kanalens potens til syne som ikke alene et eminent muligt træk, men som en strategisk, politisk-økonomisk kraft for hele planeten.«

LaRouche bemærkede også, at den primære opposition til Kra-kanalen internt i Asien er Singapore, og at hovedkilden til modstand fra Singapore er helt igennem globale, britisk-imperiale, militærstrategiske interesser. Men, tilføjede han:

»Den blotte volumen af maritim handel mellem Asiens to store nationer [Kina og Indien], samt deres forbindelser gennem Sydasiens maritime områder, gør Kanalen til sandsynligvis at være det potentielt set mest fordelagtige, og også mest effektive, projekt for hele Stillehavsområdet og Det indiske Oceans område, samt for den samtidige udvikling af de store områder af planeten som helhed.«

Kina og Japan har lagt projektet for Kra-kanalen[1], der er en hovedforbindelse i den Maritime Silkevej, frem på bordet igen. Samtidig, som en del af Silkevejen for Afrika, har Kina engageret sig i Transaqua-projektet, det største

infrastrukturprojekt, Afrika nogensinde har overvejet, som det rapporteres i *EIR*-magasinet fra 6. januar. Som Cladio Celani her skrev, så handler denne idé om »en vandvej, der vil være i stand til at genopfylde Tchad-søen og samtidig skabe en gigantinfrastruktur for transport, energi og landbrug i Centralafrika. Byggeriet af et sådant infrastrukturprojekt ville tilbyde jobs til millioner af afrikanere og lægge fundamentet for fremtidig udvikling.«[2]

Vidtrækkende, som det er, så er Verdenslandbroen blot en del af dette Nye Paradigme. Til dette hører også den nye, »økonomiske platform«, som udgøres udviklingen af det umiddelbare rum (dvs., Solsystemet). Det er fuldt ud opnåeligt, at, i den umiddelbare fremtid, vil nationer gå sammen om et rumprogram, hvis amerikanske komponent alene vil blive langt større end Kennedys Måneprogram. Og vi kan og må have et succesfuldt, internationalt program for at producere stort set gratis energi til menneskeheden, på basis af kernefusion. Disse programmets nødvendige grundlag er et statsligt banksystem og en statslig kreditpolitik, der er målrettet herpå, og som må begynde med en genoplivelse af Franklin Roosevelts beskyttelse gennem Glass/Steagall-bankopdelingsloven.

Lyndon LaRouches »Fire Nye Love« (til USA's, og verdens, omgående redning) er således den ene, enkeltsående forudsætning for USA's tilslutning til det Nye Paradigme.

Hele det overordnede design har ligeledes integrerede moralske og kulturelle dimensioner. Snarere end blot et forsøg på at beskrive dem, kan vi henvise læserne til Lyndon LaRouches »Manhattan-projekt«, som er disse dimensioners førende organisation i nutidens verden. Manhattan-projektets fejring af Martin Luther King sidste weekend legemliggør dette på den meste intense måde.

Der er ingen garanti for succes – meget langt fra. Kreativ, fri vilje – din skabende, frie vilje – kræves, hvis

menneskeheden skal bevæge sig opad til dette næste trin, der vinker forude.

Vi slutter med Krafft Ehrickes ord fra 1966, som vi tidligere har citeret her i lederartiklen:

»Fødselstimen, det være sig for et nyt liv eller en ny æra, er sandhedens time, hvor vi udfordres af smerte, tvivl og frygt, og intensiteten af deres angreb forårsager de kompenserende kræfter af styrke, tillid og mod at rejse sig til sjældne toppunkter af intensitet og kraft. Verden synes at bryde sønder under smerten fra denne nådesløse konfrontation af det gamle og det nye.«

Vi kan vinde dette her.

Foto: USA's præsident Franklin D. Roosevelt, der i 1933 satte Glass/Steagall-bankopdelingsloven i kraft, som indledte USA's udtræden af 'Den store Depression' og en udvikling, der ved slutningen af hans præsidentskab, ved hans død i 1945, havde gjort USA til den største fysisk-økonomiske magt, verden havde set.

[1] Se også: 'Major Breakthrough on Kra Canal Project' inkl. video:

<https://larouhepac.com/20170117/major-breakthrough-kra-canal-potential>

[2]

http://www.larouhepub.com/eiw/private/2017/2017_01-09/2017-01/pdf/28-32_4401.pdf

Britisk efterretningstjeneste snubler over sine egne løgne

Den britiske efterretningstjenestes rolle i at køre den svigagtige kampagne for at male Donald Trump som en farlig agent til Rusland og Vladimir Putin, der angiveligt er i gang med at undergrave amerikansk frihed og demokrati, er gået det bekendte »ét skridt for vidt«. Husker I hærens chefrådgiver Joseph Welch i McCarthys høringer om USA's hær i 1954 (senator Joseph McCarthy indledte undersøgelser af angivelig kommunistisk aktivitet i hæren), mod slutningen af Truman/McCarthys antikommunistiske heksejagter? Da McCarthy angreb en ung jurist i Welch's advokatfirma for at være kommunist, fordi han havde været i Advokaternes Laug, svarede Welch: Nu er De gået for vidt. Har De trods alt ingen anstændighed i livet? Har De ingen anstændighed tilbage?« Denne ordveksling gjorde det grundlæggende set af med denne del af den beskidte, britiske operation for at sønderrive arven efter Franklin Roosevelt i Amerika – selv om andre britiske operationer fortsatte i andre former frem til i dag.

I går konfronterede Donald Trump vor tids »Joseph McCarthy'er« i det amerikanske pressekorps, og i det amerikanske efterretningssamfund, samtidig med, at det afsløredes, at denne beskidte operation lige fra begyndelsen er blevet styret af den britiske efterretningstjeneste. Et 35 sider langt dokument, som websiden BuzzFeed har offentliggjort, og som CNN dernæst har fremmet, aftenen før Trumps pressekonference, og 10 dage før hans indsættelse, er fuldt af hysteriske påstande, der med lethed kan bevises at være fabrikerede løgne. Ikke alene siger disse påstande, at Trump arbejdede hånd i hånd med Putin for at hacke Demokraternes Nationalkomite og John Podestas (Hillary Clintons kampagneleder) e-mails, og dernæst spredte de hackede e-mails via Wikileaks, men de påstår også, at Trump blev afpresset af Putin med videoer af Trump, der

boltrer sig med prostituerede i Rusland, og endda urinerer på en hotelseng, som Barack Obama havde sovet i.

I sin pressekonference naglede Trump den forræderiske kendsgerning i denne operation. Hvis denne platte rapport var blevet offentliggjort af efterretningstjenesterne, sagde han, »ville det være en enorm plet på deres generalieblad, hvis de rent faktisk gjorde det ... Jeg synes, det var en skændsel ... en skændsel, at efterretningstjenesterne tillod sådanne informationer, der viste sig at være så forkerte og falske, at komme frem. Jeg synes, det er en skændsel, og jeg siger, at det er noget, nazi-Tyskland ville have gjort, og også gjorde. Jeg synes, det er en skændsel, at information, der var forkert og falsk og aldrig fandt sted, blev offentliggjort.« Da CNN krævede retten til at respondere til Trumps fordømmelse af deres deltagelse i fupnummeret, afskar Trump dem med: »Ikke jer. Jeres organisation er forfærdelig.«

Men Trump identificerede imidlertid ikke ophavsmændene til løgnene – de britiske efterretningstjenester. Materialet er så tydeligt falsk, at *New York Times*, der har været i centrum for kampagnen for at miskreditere Trump som et russisk aktiv, erkendte, at »Toefterretningsfolks beslutning om at give præsidenten, den nyvalgte præsident og den såkaldte Ottebande – Republikanske og Demokratiske ledere i Kongressen og efterretningsudvalgene – materiale, som de vidste ikke var bekræftet og var ærekrænkende, var ekstremt usædvanlig. Den tidligere britiske efterretningsofficer, der indsamlede materialet om hr. Trump, anses for at være en kompetent og pålidelig operatør med udstrakte erfaringer i Rusland, sagde amerikanske regeringsfolk. Men han videreformidlede det, han hørte fra russiske informanter og andre, og det, de fortalte ham, er endnu ikke blevet undersøgt af den amerikanske efterretningstjeneste.«

Faktisk rapporterede *New York Times* den 6. jan., at den officielle rapport, der i sidste uge blev offentliggjort af amerikanske efterretningstjenester, og som anklagede Putin for

at undergrave det amerikanske valg, også kom fra britisk efterretningstjeneste, der »advarede om, at Moskva havde hacket sig ind i Demokraternes Nationalkomites computerservere, og havde givet deres amerikanske modparter besked«.

Men dette er præcis, hvad Lyndon LaRouche i mange, mange år har rapporteret, med hensyn til amerikansk efterretningstjenestes underdanighed over for Det britiske Imperium; især under Bush og Obama. Det var til syvende og sidst briterne, der trak USA ind i krig med Irak, baseret på Tony Blairs »udmajede« efterretningsrapporter om Saddam Husseins ikkeeksisterende masseødelæggelsesvåben; ind i en krig mod Libyen, baseret på britisk efterretningstjenestes løgne om Gaddafi og de al-Qaeda-tilknyttede, libyske »frihedskæmpere«; og de igangværende krige mod Syrien og Yemen, baseret på løgne fra de samme, britisk-saudiske netværk, der støtter terrorister i hele Sydvestasien, med det formål at gennemtvinge »regimeskift« mod sekulære regeringer.

I går sagde Trump, at, »hvis Putin synes om Trump, ved I så hvad? Det kaldes en fordel, ikke en ulempe«, og beskrev den presserende nødvendighed i at samarbejde om at nedkæmpe terrorisme. Det samme er tilfældet med venskab med Kina og Xi Jinpings Nye Silkevejsinitiativer i hele verden, og som Trump ligeledes må tilslutte sig, som kernen i USA's udenrigspolitik.

I går var et team på flere end 20 medlemmer af LaRouche Politiske Aktionskomite på Capitol Hill, hvor de mobiliserede Kongressen til omgående at vedtage Glass-Steagall og i særdeleshed krævede, at både Demokrater og Republikanere holdt Trump fast på sit løfte under kampagnen om at implementere Glass-Steagall og omdirigere statskredit til at genopbygge den industrielle og landbrugsmæssige infrastruktur, samt genoprette nationens forfølgelse af en opnåelse af fusionskraft, udforskning af rummet og de fremskudte grænseområder for menneskelig viden. Intet mindre end dette

kan sætte verden tilbage på en kurs, der er i overensstemmelse med menneskelig værdighed.

Foto: Et luftfoto af Government Communications Headquarters (GCHQ), Regeringens Kommunikationshovedkvarter, i Cheltenham, Gloucestershire. GCHQ er en af tre efterretningstjenester i Storbritannien, med fokus på kommunikations-efterretninger, tilsvarende det amerikanske NSA. [GCHQ/Open Government License]

Korrupte efterretningsfolk bag Obama afsløret som Løgnere; USA må alliere sig med Rusland og Kina

Leder fra LaRouchePAC, 8. januar, 2017 – Én dag efter den nyvalgte præsident Donald Trump mødtes med direktør for den Nationale Efterretningstjeneste James Clapper, chef for CIA John Brennan og chef for NSA Michael Rogers, der intenderede at overbevise ham om, at Rusland, og Putin personligt, er ude på at ødelægge det amerikanske, demokratiske system, udstedte nyvalgte præsident Trump en erklæring, der sandfærdigt identificerede Amerika og den amerikanske befolkning og frembød et konkret skridt hen imod løsningen:

»At have gode relationer med Rusland er en god ting, ikke en dårlig ting. Kun 'dumme' mennesker, eller tåber, ville tænke, at det er dårligt! Vi har problemer nok i verden uden endnu ét. Når jeg bliver præsident, vil Rusland have meget mere

respekt for os, end de nu har, og begge lande vil, måske, arbejde sammen for at løse nogle af de mange store og presserende problemer og spørgsmål i VERDEN.«

Denne sandhed kom til udtryk gennem LaRouches Schiller Institut i lørdags, i en smuk demonstration af det sande venskab mellem det amerikanske og russiske folk, som kan og må genetableres omgående. En mindebegivenhed blev afholdt ved Tåredråbemindesmærket i Bayonne, New Jersey – det mindesmærke, som blev skænket af den russiske regering for at ære de mennesker, der blev dræbt i terrorangrebene mod USA. (se: https://en.wikipedia.org/wiki/To_the_Struggle_Against_World_Terrorism)

Ved begivenheden fremførte Schiller Instituttets Kor både Ruslands nationalhymne (på russisk) og USA's nationalhymne (på engelsk), og der var også indlæg af New Yorks Politikorps' Ceremonienhed; af den Russiske Føderations første, permanente vicerepræsentant til FN; forkvinde for 11/9-Familier Forenede for Juridisk Retfærdighed mod Terror; Bayonne Brandmandskorps; og Schiller Instituttet. Begivenheden fandt sted for at ære dem, der mistede livet i det russiske Tu-154 flystyrt juledag, og især de 64 medlemmer af Alexandrov Ensemble (kendt som Den røde Armés Kor), som omkom på vej til Syrien for at dele deres musik og dedikation til kultur med det syriske folk. Se en 24 minutters video af begivenheden på <https://www.youtube.com/watch?v=Fchk5m8HJe0&feature=youtu.be>

Dræbermaskinen under Obama bruger også sine sidste dage i embedet til at underminere Trumps forpligtende engagement til at afslutte de kriminelle »regimeskiftkrige«, der har forvandlet de seneste 16 år under Bush og Obama til en æra med ondskab og blodsudgydelser uden fortilfælde i amerikansk historie, samtidig med et forsøg på at styre den nye administration gennem militære konfrontationer med både Rusland og Kina. Samtidig med, at Obama deployerede et enormt antal tanks, helikoptere og andet militærudstyr til den russiske grænse i Europa i løbet af weekenden, har han også

deployeret atomhangarskibsgruppen *U.S.S. Carl Vinson* til Stillehavet, der er timet til at ankomme til asiatiske farvande i nærheden af Kina samme dag, som Trumps indsættelse finder sted. I Sydkorea har Obama fået autorisation fra præsident Park Geun-hyes regering – som selv konfronteres med en rigsretssag, der kunne gøre en ende på dens administration i løbet af få dage – der giver USA tilladelse til at etablere et 1000 til 2000 mand stort »drabsteam«, der har »opgaven at eliminere Pyongyangs krigskommando, inklusive Kim Jong-un, og paralyserer dens funktioner«, ifølge Sydkoreas største nyhedstjeneste, Yonhap. En sådan provokation må både afsløres og afsluttes omgående.

Verden har kun to muligheder – økonomisk kollaps og verdenskrig under den imperiale sammenhæng, der udgøres af London/Wall Street, og som kontrollerede både Bush og Obama, eller også et revolutionært skifte, der reflekterer Amerikas historiske rødder i Alexander Hamiltons principper, og som gør det muligt for USA at tilslutte sig Rusland og Kina og deres fælles bestræbelse på at knuse terrorisme og samtidig opbygge moderne nationalstater gennem udviklingen med den Nye Silkevej, som Kina har lanceret.

LaRouche-organisationen er helt fokuseret på den presserende opgave, der konfronterer den nye Kongres og den nye præsident: implementer Glass-Steagall nu og knus således Wall Streets hasardspilsboble og genopliv Amerikas forpligtende engagement til videnskabens fremskudte grænser, og hæv således den produktive og kulturelle platform for alle amerikanere. En appel, der nu omdeles af LaRouchePAC, kræver, at Donald Trump lever op til sit kampagneløfte om at implementere Glass-Steagall og kræver, at han annoncerer dette i sin indsættelsestale og i sin Tale til Unionen (se <http://schillerinstitut.dk/si/?p=17198>).

Vi befinder os i et af historiens enestående øjeblikke, hvor denne transformation er mulig, og nødvendig, for den menneskelige art som helhed.

Putin har transformeret både Sydvestasien og Østasien hen imod udvikling; Vil Amerika følge trop?

28. december, 2016 – Mens Obama fortsat demonstrerer, at han er »politisk afdød«, som Lyndon LaRouche udtrykker det, og kaster tordenkiler fra sin politiske kiste, som om han stadig var »dræberkongen« fra før, udstedte nyvalgte Trump i dag et tweet, hvor han fordømte de »mange inflammatoriske udtalelser og vejspærringer«, som kommer fra Obama. Obama har meddelt, at han snart vil annoncere »forholdsregler til gengældelse« imod Rusland for fantasifostret med Putins angivelige tyveri af valget, i håb om, at han kan underminere Trump-teamets plan om at gøre en ende på galskaben.

Men, Putin har ikke spildt tiden med at fumle rundt med det amerikanske valg. Hele Mellempøsten er blevet transformeret af hans succesfulde intervention i Syrien, der har vendt stormløbet fra de saudisk-britisk sponsorerede terroristnetværk. Ødelæggelsesprocessen imod Irak, Libyen og Syrien – de tre stærkeste, sekulære, antiterrorist-nationer i området, er nu slut. Undervejs er der dukket beviser op allevegne for, at Obama har bevæbnet terroristerne – russiske sappører, der rydder miner fra det befriede Aleppo, annoncerede i dag fundet af et terrorist-våbenlager, proppet med amerikanske, tyske og bulgarske våben, mens den tyrkiske præsident Erdogan annoncerede, at han havde sikre beviser for USA's bevæbning af selve ISIS.

Men, hvad der er vigtigere, så har kombinationen af den russiske rolle i Syrien og Putins nylige besøg i Japan transformeret begge områder og forenet dem bag kendsgerningen om et nyt paradigme, baseret på udvikling. Den østrigske mellemøstekspert Karin Kneissl kom i dag med den indsigtfulde pointe, at Ruslands evne til at hjælpe den syriske regering med at knuse terroristtruslen på dramatisk vis blev fremhjulpet af Kinas »den bløde magts strategi« og bringer den Nye Silkevej ind i regionen og således skaber jobs for de millioner af unge mennesker, hvis fremtid var blevet tyvstjålet af Bush' og Obamas krige, og som skaber potentialet for, at de millioner af flygtninge kan vende tilbage til produktive beskæftigelser i deres hjemlande.

I dag pegede Lyndon LaRouche på Putins højst succesrige besøg til den japanske premierminister Shinzo Abe i denne måned, hvor han igangsatte enorme, fælles udviklingsprojekter i det russiske Fjernøsten, og endda på de omstridte Kurilliske Øer, og som således forbereder vejen for en fredstraktat mellem Rusland og Japan.

»Dette er ikke blot en lokal aftale«, sagde LaRouche. »Det vil stimulere væksten ikke alene i hele Asien, men det vil stimulere hele verden.« Abe besøgte Pearl Harbor tirsdag sammen med præsident Obama, hvor førstnævntes udtalelser kun kunne forstås som en advarsel til USA om ikke at følge Obamas vanvittige konfrontation med Rusland, men derimod gå sammen med Japan og med Kinas Nye Silkevejsproces for at skabe et nyt paradigme for fredelig udvikling for menneskeheden.

LaRouche Political Action Committee (LPAC) er i færd med at forberede en opdateret rapport om »USA tilslutter sig Den Nye Silkevej – en Hamilton-vision for en økonomisk renæssance«. Rapporten vil gennemgå det utrolige tempo, i hvilket udviklingsprojekter er blevet igangsat i hele verden i 2016, under Kinas Bælt-og-Vej-initiativ og dermed relaterede bestræbelser fra Ruslands og Indiens side, og fremlægge for det amerikanske folk, og Trump-teamet, at USA kan og må

deltage i denne revolutionære proces. Ikke alene kan en genoplivet amerikansk industri i stor stil bidrage til disse globale projekter, men den smuldrende, amerikanske infrastruktur kan også selv blive genopbygget, med nye, storstilede projekter inden for vand, transport, et genoplivet rumprogram og videnskabelig udforskning på den menneskelige videns fremskudte grænser.

Magten hos det finansielle oligarki, der har påtvunget verden sin vilje, har nu mistet kontrollen over det meste af verden uden for de transatlantiske nationer, og dets magt dér står nu på højkant. Deres finansielle kartellers bankerot kan ikke længere udskydes, og deres befolkninger er i en tilstand af oprør, som de miskrediterede oligarker afviser som »populisme«. Raseriet imod deres onde nedskæringspolitikker, og imod deres fremstød for krig imod Rusland og Kina, er åbenbart overalt i Vesten. Dette raseri må finde sit fokus i positiv hævde af sund fornuft, baseret på fremgangsmåden med LaRouches Fire Love: underkast kartellerne konkursbehandling iflg. Glass-Steagall; skab nye kreditinstitutioner efter Hamiltons model; målret kreditudstedelse til genopbygning af industri, landbrug og infrastruktur; og stimuler vore borgeres kreative evner, for at virkeliggøre fusionskraft og rumforskning, og for skabelse af en fremtid i overensstemmelse med menneskeværdet.

Foto: Kesha Rogers fra LaRouche Komite for Politisk Strategi (LPAC) ved NASA's Johnson Space Center, (Houston), i januar 2016. Se hendes artikel: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=11543>